...І до нас із Сард
Часто лине думками
Арігнота.
В ті часи, як із нами жила вона,
Мов богиня була ти їй.
Як вона твої співи
Полюбила!
Та Селеною рожевоперстою
Між жінками лідійськими,
Як між зорями, нині
Вона сяє.
Промениста Селена освітлює
Хвилі моря солоного
І заквітчані луки
І поляни. [148]
Все розквітло, росою посріблене:
Пишнобарвний троянди цвіт,
Запашна конюшина
Та медунка.
І самотньо блукає вночі вона,-
До Аттіди думки летять,
І спокою— нема їй —
Сум на серці.
Кличе нас вона марно, без відгуку:
Ніч не хоче принести нам Тих благань, що за морем
Чуйно ловить...